

TEKST: HANS VAN OMMEREN
| BEELD: BRIDGE SOCIËTEIT
OOSTBURG

BRIDGE SOCIËTEIT OOSTBURG ♠♥♦♣
1921 - 100 JAAR - 2021

KLINKET

Officiëren leerden notabelen bridges

Sommige bridgeverenigingen zijn ouder dan de overkoepelende bond. Veelal zetelen die in de grote steden, waar het immers gemakkelijker is gezamenlijk iets te ondernemen dan op het uitgestrekte platteland. Niettemin vierde in Zeeuws-Vlaanderen op 3 september een bridgeclub het honderdjarig bestaan en is daarmee de op één na oudste in Nederland. Het fundament van Bridge Sociëteit Oostburg (BSO) werd gelegd door militairen die bij de Belgische grens gelegerd waren.

In Van Smoking tot Spijkerbroek beschrijft wijlen André Boekhorst de historie van bridge in Nederland. Bij de oprichting van de Nederlandse Bride Bond in 1930 is ook 'iemand uit Oostburg'. Een intrigerende opmerking omdat de andere aanwezigen vrijwel allemaal uit Amsterdam, Rotterdam en Den Haag komen. Toch valt die Zeeuwse belangstelling wel te verklaren. In het genoemde stadje - tegenwoordig met 4650 inwoners vlak na Breskens de grootste plaats in de gemeente Sluis - wordt dan immers al negen jaar gebridget in georganiseerd verband. Met dank aan officieren van een garnizoen dat in die contreien gelegerd is. Zij brengen de beginselen van een onbekend kaartspel over op de notabelen. In hotel De Eenhoorn zal vervolgens wettelijk decennialang worden gespeeld.

Duik in historie

Oud-voorzitter Jan Ramondt is het langstlevende lid van BSO – ruim veertig jaar - en hij is er 'honderd procent' zeker van dat de oprichtingsdatum van 3 september 1921 klopt. "Van de Continental Club in Amsterdam wordt gezegd dat het de oudste bridgevereniging is, maar er is nooit bewezen wanneer ze precies begonnen zijn." Een menukaart uit 1926 van het diner ter ere van het eerste lustrum refereert duidelijk aan het ontstaan van BSO, de gerechten verwijzen naar bridgetermen. Voor de rest is vrijwel niets bekend over de periode voor de Tweede Wereldoorlog. Ramondt heeft uren doorgebracht met het duiken in de historie. Het spitten in kranten, weekbladen en tijdschriften leverde welgeteld één bericht op. "Ergens in 1933, 1934 werd ook gesproken over een sociëteit, maar dat ging niet eens over BSO. Het verhaal gaat dat het archief in de oorlog verbrand is, maar eerlijk gezegd denk ik dat er helemaal geen archief is geweest. In elk geval heel weinig."

*"Nadat BSO
zich aansloot bij
de BridgeBond
werd het
prompt Zeeuws
kampioen"*

7,63 gulden in kas

Op last van de Duitse bezetter kwamen tijdens de oorlog de bridgeactiviteiten stil te liggen, maar in 1946 werd BSO nieuw leven ingeblazen. Eerst waren er slechts

enkele leden, maar een verdere groei leidde ertoe dat in 1952 een bestuur werd gekozen. Ook het kassaldo was positief: 7,63 gulden. Twee jaar later sloot BSO zich aan bij de Nederlandse Bridge Bond en werd prompt Zeeuws kampioen, al relateert Ramondt die prestatie: "In het land der blinden is éénoog koning." Hij wil ermee zeggen dat het aantal wedstrijdspelers in de regio beperkt was (en is) en de tegenstand navenant. Toch werd er voor de oorlog best goed gespeeld, vermoedt hij. "Jarenlang is er een systeem gespeeld dat de Oostburgse Klaver genoemd werd, afgekeken van de Italianen. Dat hadden ze opgepikt begin jaren 60, toen in Oostende het Europees kampioenschap werd gehouden. Het feit dat er mensen waren die de moeilijke namen naar de toppers te kijken en van hen te leren – en dat waren ook bridgers van voor de oorlog – is typerend voor de gedrevenheid. Dat zie je vandaag de dag nauwelijks nog. Het systeem, een sterke klaver dus, had wel een slechte naam, want de tegenpartij kon zich er slecht tegen verdedigen."

Rinus en Leni Sentse waren de drijvende kracht achter de Drakenkaarters, de jeugdbridgeclub van BSO. Hiervoor ontvingen zij in 2016 de Touwtrekker

De Drakenkaartsters ontvingen op het NK in Utrecht altijd een blauw shirt met eigen embleem

Kuijpers: “Het was echt een feestje wanneer ze naar Utrecht gingen. Dan zeiden ze voor de grap: ‘We gaan voor de kroketten en niet voor het bridgen’, maar ze waren wel degelijk fanatiek. In de bus haalde er al gauw eentje een stok kaarten tevoorschijn. Het was heel leuk om de kinderen te begeleiden. En link dat sommigen waren. ‘Denk eraan dat je lief uitkomt’, waarmee ze dus bedoelden dat maat met harten moest uitkomen. En vervolgens zaten ze te schaterlachen.”

Liefde voor bridge

Enkele jaren geleden kwam er een eind aan de jeugdclub. Er bleven te weinig leerlingen over, steeds vaker moesten leden van BSO zelf bijspringen. Toch kijkt Kuijpers met veel plezier terug op die periode. “We probeerden de jeugd de liefde voor het kaartspel, voor bridge,

bij te brengen zodat ze het op latere leeftijd weer zouden oppikken.” Dat dat best gelukt is, blijkt elk jaar weer op de kerstdrive. “Dan zie je jeugdleden van destijds terug die nu elders studeren. Ze zijn je zeer erkentelijk, komen meteen naar je toe en vertellen hun levensverhaal. Maar nogmaals, vooral het echtpaar Sentse, inmiddels op hoge leeftijd en verhuisd, verdient daarvoor alle lof. Leni was ook een soort moederkloek voor de jeugd. Ze zorgde altijd voor een hapje en en drankje.”

Levenslust

Huib Schols is sinds begin dit jaar voorzitter van BSO. Een vereniging die bruijt van levenslust, benadrukt hij. In de coronaperiode is weliswaar het ledental gezakt van zo’n 160 naar 140 leden, maar daar worden ook bridgeclubs elders mee geconfronteerd. In het kader

van het honderdjarig bestaan wordt elke maand wel een leuke activiteit georganiseerd, verspreid over diverse locaties. Het varieert van een stampottendrive tot iets internationaals (ter gelegenheid van het zeventigjarig bestaan was er een interland tussen Nederland en België). Een hoogtepunt is daarnaast de fietsdrive tussen een aantal dorpen. Terwijl een deel aan het bridgen is, fietst het andere deel naar de volgende locatie. BSO heeft na verschillende fusies meer dan ooit een regionale functie. Maar één ding hebben al die bloedgroepen gemeen: het sociale aspect. Hoe belangrijk dat is, bleek wel toen de coronamaatregelen versoepeld werden, toen het weer mocht. De eerste avond liep behoorlijk uit. “Ze hadden elkaar anderhalf jaar niet gezien en zaten meer te kletsen dan te bridgen. Het is wel typerend voor onze vereniging”, stelt Schols. ●